

Sygnatura akt I C 1364/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Toruń, 19 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Stępniewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Domanowska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 14 listopada 2019r.

sprawy z powództwa: L. K.

przeciwko: Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki L. K. kwotę 75.000,00 (siedemdziesiąt pięć tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 4 marca 2016r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4418,49 (cztery tysiące czterysta osiemnaście złotych czterdzieści dziewięć groszy) zł tytułem zwrotu części kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 2550,00 (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt) zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje ściągnąć od powódki z zasądzonych w punkcie jeden wyroku roszczenia na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 850,00 (osiemset pięćdziesiąt) zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych na poczet której zaliczyć kwotę 70,02 (siedemdziesiąt złotych dwa grosze) zł tytułem pozostałej niewykorzystanej zaliczki.

Elżbieta Stępniewicz

Sygn. akt I C 1364/18

UZASADNIENIE

L. K. złożyła pozew przeciwko Towarzystwu (...) w W., w którym wniosła o zasądzenie na jej rzecz 100 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 8 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 24 września 2015 roku w T. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka, na skutek potrącenia doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Jak wskazała powódka, sprawca zdarzenia, który został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k., wypłacił jej 5 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Powódka podała, że na skutek wypadku doznała licznych obrażeń ciała, w tym w szczególności: złamania wieloodłamowego trzonów obu kości podudzia lewego, wieloodłamowego, otwartego złamania trzonów obu kości podudzia prawego z rozległą raną skalpacyjną grzbietu stopy i odcinka dalszego podudzia, rozległego zamkniętego odwarstwienia skóry na bocznej powierzchni podudzia prawego, rany tłuczonej bocznej i tylnej powierzchni podudzia prawego, rany tłuczonej w prawej okolicy czołowej, stłuczenia przedramienia prawego. W wyniku powikłań związanych ze wskazanymi obrażeniami konieczne było dokonanie amputacji kończyny dolnej prawej na wysokości uda.

Powódka podała, że pozwany ustalił trwałe uszczerbek na zdrowiu powódki zaledwie w wysokości 61% i dotychczas przyznał jej zadośćuczynienie w kwocie 120 000 złotych. Powódka wskazała, że w wyniku wypadku doszło do poważnego obniżenia jej kondycji psychicznej wywołanego samym wypadkiem i hospitalizacją, ale także poważnym ograniczeniem samodzielnego bytowania, do jakiego była przyzwyczajona przed wypadkiem. Z powodu wypadku musiała całkowicie zmienić styl życia, musi korzystać z wózka inwalidzkiego, w związku z czym stała się uzależniona od innych osób.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, że wypłacona kwota 120 000 złotych w całości rekompensuje doznaną przez powódkę krzywdę, a poza tym powódka nie wykazała, by rozmiar doznanej przez nią krzywdy był na tyle duży, by uzasadniał dopłatę aż 100 000 złotych.

W toku postępowania przedstawiono stronom propozycje ugodowe załatwienia sprawy. Powódka oświadczyła, iż na całkowite zaspokojenie roszczeń przyjąłaby kwotę 70 000 złotych. Pozwany natomiast oświadczył, że byłby gotów dopłacić powódce kwotę 30 000 złotych, w związku z czym do ugody nie doszło.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 września 2015 r. w T., przy ul. (...), S. S. umyślnie naruszył zasady w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość, a także przekroczył linię ciągłą oraz nie ustąpił pierwszeństwa L. K. znajdującej się na przejściu dla pieszych, w wyniku czego potrafił wyżej wymienioną powodując u niej pourazową utratę kończyny dolnej prawej na wysokości uda, stanowiące ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiego kalectwa jak i złamania wieloodłamowego trzonów kości podudzia lewego, stanowiące naruszenie czynności narządu ruchu w zakresie układu kostnego podudzia lewego trwające powyżej siedmiu dni, jak i ranę tłuczoną głowy prawej okolicy czołowej oraz stłuczenia przedramienia prawego.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 marca 2016 r., sygn. II K 1437/15, S. S. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., za co wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, orzeczono karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł oraz orzeczono środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia części szkody tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 1 000 złotych.

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 20 października 2016 r., sygn. IX Ka 386/16, zmieniono wyrok Sądu Rejonowego poprzez podwyższenie orzeczonego zadośćuczynienia do kwoty 5 000 złotych oraz podwyższenie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 2 lat. S. S. zapłacił L. K. 5 000 złotych w 10 równych częściach.

(okoliczności bezsporne, patrz też: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu, II K 1437/15 – k. 19-27, odpis wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu, IX Ka 386/16 – k. 32-38,

wyciąg z rachunku bankowego – k. 113-115)

S. S. miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z Towarzystwem (...) w W., nr polisy (...).

(okoliczność bezsporna)

Po zdarzeniu L. K. została przewieziona do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Wojewódzkiego Szpitala (...) w T.. Po wykonaniu badań diagnostycznych i wstępnym zaopatrzeniu obrażeń, została przyjęta do Oddziału Ortopedyczno-Urazowego. W wyniku wypadku L. K. doznała obrażeń w postaci złamania wieloodłamowego trzonów obu kości podudzia lewego, wieloodłamowego, otwartego złamania trzonów obu kości podudzia prawego z rozległą raną skalpacyjną grzbietu stopy i odcinka dalszego podudzia, rozległego zamkniętego odwarstwienia skóry na bocznej powierzchni podudzia prawego, rany tłuczonej bocznej i tylnej powierzchni podudzia prawego, rany tłuczonej w prawej okolicy czołowej, stłuczenia przedramienia prawego. Złamanie podudzia lewego leczono operacyjnie w dniu 24 września 2015 roku i po repozycji odłamów zastosowano stabilizację płytą i śrubami. W dniach 24 września, 15 października i 29 października 2015 roku leczono operacyjnie obrażenia prawego podudzia. Z powodu braku efektów leczenia i pogarszającego się stanu miejscowego podudzia prawego w dniu 9 listopada 2015 roku wykonano amputację kończyny dolnej prawej na wysokości uda. L. K. została wypisana ze szpitala w dniu 19 listopada 2015 roku, w stanie ogólnym dobrym z zaleceniem dalszego leczenia w Poradni Ortopedycznej.

dowód: opinia sądowo-lekarska – k. 39-41, dokumentacja medyczna – k. 42-54

W dniach 21 października, 25 października i 4 listopada 2015 roku, dokonano konsultacji psychiatrycznej, w wyniku której stwierdzono, że u L. K. występuje zespół lęku napadowego, podejrzenie procesu otępiennego i zaburzenia depresyjne nawracające.

dowód: zaświadczenia lekarskie - k. 62-64

Doznane przez L. K. obrażenia spowodowały trwałe uszczerbek na zdrowiu: za przebytą amputację kończyny dolnej prawej 60%, za następstwa przebytego złamania podudzia lewego 12%, za bliznę czoła 2%, za obecność blizn uda lewego po pobraniu przeszczepu 5%, za zmiany bliznowate okolicy stopy lewej 2%. Łącznie uszczerbek na zdrowiu L. K. w związku z wypadkiem z dnia 24 września 2015 roku wynosi **81%**. Gojenie ran i złamań zostało zakończone, jednak L. K. wymaga stałej rehabilitacji w celu utrzymania i poprawy istniejącej sprawności. Rokowania na przyszłość są złe, L. K. nie odzyska możliwości samodzielnego chodzenia, musi korzystać z wózka inwalidzkiego, gdyż z powodu zaawansowanego wieku i ogólnej mniejszej sprawności zaprotezowanie nie było możliwe.

dowód: opinia biegłego sądowego R. A. – k. 262-266

Wobec L. K. wydano orzeczenie, w którym stwierdzono, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym.

dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 22.10.2016 r. – k. 61

W okresie od listopada 2015 roku do maja 2016 roku L. K. przebywała w Zakładzie (...) w B..

dowód: zeznania świadka A. S. k. 232v, E. B. k.233v, przesłuchanie powódki L. K. – k. 234v

Decyzją Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w T. z dnia 19 lutego 2016 roku skierowano L. K. do Domu Pomocy Społecznej przy ul. (...) w T. na czas nieokreślony.

dowód: odpis decyzji MOPR – k. 94

Decyzją Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w T. z dnia 10 maja 2016 roku, orzeczono o umieszczeniu L. K. w Domu Pomocy przy ul. (...) w T., w którym L. K. zamieszkuje od 12 maja 2016 roku.

dowód: odpis decyzji (...) k. 55, przesłuchanie powódki L. K. – k. 234v-235

Pismem z dnia 30 listopada 2015 roku L. K. zawiadomiła (...) o szkodzie oraz wezwała do wypłacenia jej kwoty 200 000 zł tytułem zadośćuczynienia, 2 700 złotych miesięcznie tytułem renty na pokrycie zwiększonych potrzeb,

50 000 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu protezy dla amputowanej nogi, 15 000 tytułem zwrotu kosztów zakupu elektrycznego wózka inwalidzkiego, 25 000 tytułem zwrotu kosztów adaptacji mieszkania poszkodowanej na potrzeby funkcjonowania osoby niepełnosprawnej, 10 000 zł tytułem zwrotu kosztów budowy ułatwień architektonicznych w postaci podjazdu bądź windy do balkonu mieszkania poszkodowanej dla wózka inwalidzkiego.

dowód: pismo z 30.11.2015 r. - k. 65-70

Pismem z dnia 3 marca 2016 roku (...) poinformowało L. K. o przyznaniu jej zadośćuczynienia w kwocie 95 000 złotych oraz odszkodowanie z tytułu opieki osób trzecich w kwocie 3 752 złotych. Kwoty te zostały wypłacone na jej rachunek bankowy. Podstawą przyznania zadośćuczynienia w wyżej wskazanej kwocie były ustalenia zawarte w opinii K. J., specjalisty ortopedy – traumatologa, w której wskazano, że trwałe uszczerbek na zdrowiu L. K. wynosi łącznie 61%.

dowód: pismo z 3.03.2016 r. - k. 74-75, opinia z dnia 3.11.2019 r. – k. 56-57

Pismem z dnia 3 października 2016 roku L. K. wezwała (...) do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 295 000 złotych.

dowód: pismo z 3.10.2016 r. - k. 76-79v

Pismem z dnia 25 listopada 2016 roku (...) poinformowało L. K. o przyznaniu jej dodatkowo 25 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

dowód: pismo z 25.11.2016 r - k. 80-82

Pismem z dnia 15 marca 2018 roku, L. K. wezwała (...) do zapłaty jej tytułem zadośćuczynienia kwoty 170 000 złotych. Pismem z dnia 5 kwietnia 2018 roku poinformowano L. K. o odmowie przyznania dalszego zadośćuczynienia.

dowód: pismo z 15.03.2018 r. - k. 87-90v, pismo z 5.04.2018 r. - k. 91-93

Przed wypadkiem L. K. mieszkała sama. Była samodzielna i sprawna fizycznie, sama robiła zakupy, gotowała, prała, opiekowała się kotami. Prowadziła aktywny tryb życia, chodziła do teatru, biblioteki, na koncerty, korzystała z nowych technologii, regularnie spotykała się z koleżankami i członkami rodziny. Nie miała poważnych dolegliwości zdrowotnych. Po wypadku L. K. nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować. Potrzebuje pomocy osób trzecich przy codziennych czynnościach takich jak ubieranie się, korzystanie z toalety. Musi korzystać z wózka inwalidzkiego. Do momentu przeprowadzenia się do Domu Pomocy musiała korzystać z pieluch. Nadal odczuwa bóle fantomowe, boli ją lewa pięta i kręgosłup, ma niewydolność nerek. Po wprowadzeniu się do Domu Pomocy L. K. została umieszczona w pokoju trzyosobowym, gdzie łazienka znajdowała się na korytarzu, a która nie była przystosowana dla osób niepełnosprawnych. L. K. nie nawiązała bliskich relacji ze współlokatorkami, jedna z nich ją okradła. Przebywając w Domu Pomocy L. K. nie może opiekować się swoimi zwierzętami. Obecnie nie utrzymuje regularnego kontaktu ze znajomymi.

dowód: zeznania świadków: A. S. – k. 232v-233v, zeznania E. B. – k. 233v-234v, przesłuchanie powódki L. K. – k. 234v-235

Sąd zważył, co następuje:

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone dokumenty urzędowe i prywatne, opinię biegłego sądowego z zakresu ortopedii (k. 262-266), a także zeznania świadków A. S. (k. 232v-233v), E. B. (k. 233v-234v) oraz przesłuchanie powódki L. K. (k. 234v-235).

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty urzędowe i prywatne zebrane w sprawie, nie zostały bowiem podważone domniemania ich autentyczności, ani zgodności z prawdą dokumentów urzędowych, wynikające z przepisów art. 244 i art. 245 k.p.c.

Opisany wyżej stan faktyczny w zasadzie nie był przedmiotem sporu w sprawie. Pozwany nie kwestionował opisanych przez powódkę okoliczności wypadku, w wyniku którego powódka została poszkodowana. Pozwany nie podważał również, że w wyniku wypadku w życiu powódki zaszły wskazane przez nią zmiany. Na okoliczność stanu zdrowia powódki, doznanych przez nią cierpień i aktualnego stanu zdrowia powódki Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków A. S. (wnuczka powódki) i E. B. (córka powódki) oraz przesłuchania samej powódki. Sąd dał ich zeznaniom wiarę w całości, bowiem były one spójne, logiczne, konsekwentne, zgodne ze sobą oraz pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, przede wszystkim z dowodami z dokumentów m.in. dokumentacji medycznej.

W celu ustalenia jakich obrażeń doznała powódka w wyniku wypadku z dnia 24 września 2015 r., przebiegu leczenia oraz jej obecnego stanu zdrowia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii lek. med. R. A. (k. 262-266). W ocenie Sądu, opinia biegłego została sporządzona w sposób rzetelny, pełny i prawidłowy, a przytoczona na jej uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Opinia ta spełnia wymogi poprawności logicznej oraz odpowiada wymogom aktualnej wiedzy.

Zarzuty do opinii biegłego wniosła powódka, wskazując, że biegły nieprawidłowo ustalił ile procent wynosi trwały uszczerbek na zdrowiu powódki. Na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 r. (k. 286), biegły szczegółowo odniósł się do wszystkich zastrzeżeń przedstawionych przez powódkę, a także wyjaśnił podstawy ustaleń dokonanych w sporządzonej przez niego opinii. Dlatego też, Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego.

W sprawie sporna była wysokość należnego powódce zadośćuczynienia. L. K. domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 100 000 złotych, natomiast pozwany wskazał, iż wypłacone jej już zadośćuczynienie w kwocie 120 000 złotych jest adekwatne do doznanej przez nią krzywdy i dalsze roszczenie w tym zakresie jest nieuzasadnione.

Jak wynika z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie, stwierdzić należy, że powódka doznała szczególnie dotkliwego cierpienia w wyniku wypadku z dnia 24 września 2015 roku. Doznała ona licznych obrażeń, tak poważnych, że konieczna była amputacja dolnej kończyny prawej. Powódka porusza się na wózku inwalidzkim. Założenie protezy nie było możliwe ze względu na wiek powódki oraz jej mniejszą sprawność. Łączny trwały uszczerbek na zdrowiu powódki wyniósł aż 81%. Przed wypadkiem powódka była niezależna i samodzielna, mieszkała sama, prowadziła aktywne życie, chodziła na zakupy, do biblioteki czy teatru, korzystała z nowych technologii, nie miała poważnych problemów ze zdrowiem, była sprawna fizycznie. Po wypadku życie powódki diametralnie się zmieniło, gdyż obecnie nie jest w stanie samodzielnie wykonywać codziennych czynności, potrzebuje pomocy osób trzecich np. w umyciu się, wyjściu na spacer. Doznane przez powódkę obrażenia były podstawą do orzeczenia wobec niej niepełnosprawności w stopniu znacznym. Z dnia na dzień powódka stała się osobą całkowicie zależną od innych, zmieniła się jej sytuacja mieszkaniowa. Przed wypadkiem powódka mieszkała sama, opiekowała się kotami, do których była bardzo przywiązana. Po wypadku zamieszkała w Domu Pomocy Społecznej, początkowo z dwiema innymi kobietami w pokoju, ze wspólną łazienką na korytarzu, która nie była przystosowana do korzystania przez osoby niepełnosprawne (powódka dopiero niedawno otrzymała pokój jednoosobowy z łazienką). W Domu Pomocy powódka nie może posiadać zwierząt, jej kotami musiały zaopiekować się jej córka i wnuczka.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, iż należna powódce kwota zadośćuczynienia powinna łącznie wynosić 200 000 złotych. Pozwany wypłacił już powódce 120 000 złotych, a także otrzymała ona 5 000 złotych od sprawcy wypadku, tytułem częściowego zadośćuczynienia, orzeczonego w wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 20 października 2016 r., sygn. IX Ka 386/16. Dlatego też, kwotę należnego zadośćuczynienia należało pomniejszyć o wypłacone powódce 125 000 złotych i zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 75 000 złotych.

Warto również zaznaczyć iż fakt, że powódka jest osobą w podeszłym wieku nie może być przyczyną do obniżenia należnego zadośćuczynienia. Nie ulega wątpliwości, że standard życia powódki znacznie pogorszył się w wyniku

wypadku. Niewątpliwie, wiek poszkodowanego jest z jednym z czynników, które Sąd bierze pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia. Nie można jednak automatycznie przyjąć, iż osobie starszej należy się niższe zadośćuczynienie, niż gdyby poszkodowanym była osoba młoda.

W przypadku osoby starszej uszkodzenie ciała w postaci np. skomplikowanego złamania kończyny dolnej może się wiązać z dużo bardziej skomplikowanym i ryzykownym zabiegiem, dłuższą rehabilitacją i mniejszymi widokami na przyszłość jeśli chodzi o odzyskanie sprawności sprzed wypadku. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Z dokumentacji medycznej powódki wynika wprost, że nie jest możliwe założenie jej protezy m.in. ze względu na wiek, w związku z czym musi ona korzystać z wózka inwalidzkiego. Gdyby powódka była osobą młodą, miałyby możliwość korzystania z protezy, mogłaby być bardziej samodzielna i nie potrzebowałaby pomocy osób trzecich w codziennych czynnościach. Warto podkreślić, iż obniżenie kwoty należnego zadośćuczynienia ze względu na wiek osoby poszkodowanej stanowiłoby przejaw dyskryminacji ze względu na wiek, która wprost zabroniona jest w przepisie art. 21 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a także pośrednio wywodzona jest z art. 32 Konstytucji RP oraz m.in. art. 14 Europejskiej Konwencji o Ochronie Prawa Człowieka i Podstawowych Wolności.

W związku z powyższym, w punkcie 1, Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego kwotę 75 000 złotych, a w pozostałej części powództwo oddalił (punkt 2).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Powódka domagała się zasądzenia żądanej kwoty tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 stycznia 2016 r., gdyż jak wskazała 30-dniowy termin do wypłacenia odszkodowania, przewidziany w art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, upłynął 7 stycznia 2016 roku, gdyż wezwanie do zapłaty z 30 listopada 2015 roku zostało doręczone pozwanemu w dniu 8 grudnia 2015 roku. Powódka nie przedstawiła jednak dowodu doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty. Niewątpliwie wezwanie to pozwany otrzymał, gdyż udzielił na nie odpowiedzi – pismem z dnia 3 marca 2016 roku poinformował powódkę o przyznaniu jej zadośćuczynienia. Jednak na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie nie sposób ustalić, kiedy doręczenie wezwania miało miejsce, a zatem od jakiego dnia należy liczyć 30-dniowy termin. Dlatego też, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 4 marca 2016 roku, tj. od następnego dnia po wydaniu decyzji o przyznaniu powódce zadośćuczynienia, gdyż pewne jest, że w tej dacie pozwany miał wiedzę o zgłoszonym przez powódkę żądaniu.

Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 7 696,98 złotych (1600 złotych tytułem opłaty od pozwu, 5400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 679,98 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego wyłączonego z zaliczki uiszczonej przez powódkę), a pozwany w kwocie 5417 złotych (5400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Powódka wygrała proces w 75%, dlatego też w punkcie 3, na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4418,49 tytułem zwrotu części kosztów procesu (75% z 7 696,98 zł wynosi 5 772,74 zł; 25% z 5417 zł wynosi 1354,25 zł; 5 772,74 zł – 1354,25 zł = 4418,49 zł).

W punkcie 4 Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 2 550 złotych tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych, a mianowicie części nieuiszczonej opłaty od pozwu. Zgodnie z poprzednio obowiązującym brzmieniem przepisu art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych, opłata od pozwu wyniosła 5 000 zł (5% z 100 000 złotych). Powódka została zwolniona od opłaty od pozwu ponad kwotę 1600 złotych. W związku z tym, brakująca kwota, która winna zostać uiszczona wynosi 3400 złotych. Pozwany przegrał proces w 75%, dlatego winien uiścić kwotę 2 550 złotych (75% z 3400 złotych). Natomiast pozostała, brakująca część, tj. 850 złotych (5000-1600-2550) Sąd nakazał ściągnąć od powódki z zasądzonych roszczeń na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Toruniu. Powódka w toku postępowania uiściła zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w kwocie 750 złotych, biegłemu wypłacona została kwota 679,98 złotych, dlatego pozostała część z zaliczki w kwocie 70,02 złotych została zaliczona na poczet nieuiszczonej opłaty od pozwu w kwocie 850 złotych (punkt 5).

Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zasada ta dotyczy kosztów procesu, które tworzą koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 k.p.c.), a do kosztów tych należy zaliczyć także uiszczone koszty sądowe. Dlatego rozstrzygnięcie w orzeczeniu o tych kosztach obejmuje wyłącznie koszty sądowe, które zostały uiszczone przez strony, natomiast koszty sądowe, które nie zostały uiszczone w całości lub w części przez żadną ze stron albo nie zostały uiszczone w takim zakresie przez jedną ze stron, nie podlegają rozliczeniu pomiędzy stronami. Jak wynika z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Odpowiednie zastosowanie zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu oznacza, że przy obciążeniu przeciwnika nieuiszczonymi kosztami sądowymi zastosowanie mają przede wszystkim zasada odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasada kosztów niezbędnych i celowych (art. 98 § 1 k.p.c.). Koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie, strony zastąpionej przez kuratora lub osoby, na której rzecz prokurator wytoczył powództwo lub zgłosił wniosek o wszczęcie postępowania (art. 113 ust. 2 u.k.s.c.).

Koszty nieobciążające przeciwnika to koszty sądowe, które spowodowała czynność strony zwolnionej od takich kosztów. Typowym przykładem odpowiadającym komentowanemu przepisowi jest sytuacja, w której powód zwolniony od kosztów sądowych w całości lub w części wygrał proces w części wobec pozwanego, który nie korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych – a zatem sytuacja występująca w niniejszej sprawie.

Fakt, iż powódka została uprzednio zwolniona od opłaty od pozwu w części, nie oznacza, iż w konsekwencji Sąd był zobligowany do odstąpienia od obciążania jej kosztami w orzeczeniu kończącym postępowanie. W ocenie Sądu, obecna sytuacja majątkowa powódki pozwala na uiszczenie przez nią brakującej części opłaty, zwłaszcza biorąc pod uwagę wysokość zadośćuczynienia zasądzonego w punkcie 1 wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji,

Z.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

T. 6.12.2019r.